

U 35 let později

Jo, super“, zajásá pro nás zatím neznámý muž, objevil totiž zvonek s nápisem Klaus Pulec. „Tady bydlí!“ a zvoní... Večer mi povídá tatínek do telefonu, že se u něj zastavil chlapík a že prý se mnou hrál v kapele. Tatínek se mne ptal, jestli mi nevadí, že mu dal telefonní číslo. „Nevadí.“ Odpověděl jsem.

Na druhé straně Frýdlantu se odehrála podobná situace: „Dobrý den, sháním Míru Mareše, vy jste jeho otec?“ Mírův táta zakoulel očima a chvilku zalovil v paměti, až se mu vybavila situace, kdy si senior vzpomněl, a s úsměvem pravil: „Jo, to jste vy, co jste u nás dělali randál.“ A předal telefonní číslo.

Celé to ale začalo jinak: Čtrnáct dní před tím se ten člověk náhodou potkal s jednou paní na autobusáku. „Ahoj Pavlíno, jsi to ty?“ byl velmi nadšený. Pavlína reagovala ve smyslu ‚Co je to za úchyláka‘ a jala se spěchat ke svému autobusu. No nic. Onen chlapík se jí nějak představil a Pavlínka zjistila, že by ho měla znát. Hovor byl velmi krátký, úsečný, ale dotyčný zjistil, že bydlí v Novém Městě. (dosti málo informací – poznámka autora)

První přišla SMS zpráva z neznámého čísla. Byla dost zmatená a nepochopitelná. Neodpověděl jsem s tím, že je to buď omyl, anebo debil. Přišel mi vlastně seznam písniček, které jsem před 35 lety hrál s nějakou

kapelou. To jsem si neuvědomil a doufal, že debil dá pokoj. Však stejnou SMS odeslal neznámý i Mírovi. Vrátila se mu SMS: Čau Hynku...“ Míra si myslel, že píše já a neznámý věděl, že nepíše já, tedy Míra odhadl Hynka, (měl to padesát na padesát – vsadil na mne). Já rébus ignoroval a neznámý pochopil, že nebyl pochopen. Nepochopené bylo jasné, ale stalo se.

Teď odhalím toho „Ficka“. Už je na čase! To je ten záhadný pán. Stroj času: před 35 lety jsme se rozprchli na vojny a zanikla kapela JACO. Ficek, co by údržbář své bicí soupravy a mimoděk vzorný dřič, čili supr bubeník, zakončil svou hudební kariéru.

Proč o tom píše? Po 35 letech si koupil bicí soupravu. Jen tak, pro radost, a když potkal na autobusáku Pavlínu, naši bývalou zpěvačku, došlo mu něco!: „Já ty lidi chci vidět...“ řekl si a začala komunikace. Zazvonil tam a taky tam a sehnal dva první kontakty. Mne, kytaristu a Mirka, basistu. Volali jsme si, kdy a jak se sejdem a Ficek se mi omlouval, že to mám daleko a že vše zařídí, až budu mít čas.

Myslím, že to byla středa. Hovořím v produkční Dášeňkou a pravím: „Jedu na víkend za tatínkem a navíc se

potkám s kapelou z mládí.“ Produkční pozvedla obočí. „Neboj, počítač budu mít vždy u sebe!“ doplnil jsem a její obočí se vrátilo do normálu a její úsměv mi odpověděl. „Jasně.“ Všem kolegům jsem tedy oznámil, že jsem o víkendu pryč, ehm virtuálně přítomen, fyzicky nepolapitelný.

Fickovi jsem jen oznámil, že v sobotu to platí. „Super!!!“ zakřičel do telefonu a já ani netušil, co jej čeká za

produkční svízel. No nic. Nechme to na sobotu...

Je pátek, něco v té práci ještě konám a ve tři odpoledne odjízdim z Budějce do Frýdlantu. Tedy z jihu Čech na sever. Tatínek mne přivítal a byl rád, že mne po čase zase vidí a naopak. Telefonáty máme časté, ale vidět se z oka do ucha a naopak, není časté. Zašli jsme do hospůdky a bylo to fajn. Vidět taťku... safryš, kdy naposledy?... Nechám to být, neb bych ztratil niť vyprávění. Dlouho.

V sobotu nebyla řeč o ničem jiném, než že se uvidím s tou

kapelou. Přišlo odpoledne a já zatelefonoval Mírovi, že již čekám někde tam, co bydlet, u domu rodičů. Jestli to byl třetí, nebo druhý od křižovatky jsem si samozřejmě nepamatoval. Víím, že tam byla branka a pak garáž. Jenže každý barák tam má branku a garáž! Najednou vidím ve zpětném zrcátku, překážejíce na krajnici, že se blíží člověk s kyticí. Trochu v hlavě nadávám, kde ten Míra je.

Nečekaně se otevřely dveře spolujezdce a vstoupila kytice. Pak se objevil obličej a řekl: „Nazdar“ a podle hlasu jsem poznal Mirka „Jaco Pastoria“, bezpražcového to mága, mého bývalého kolegu, který nelenil a pražcové base vyrval pražce, zakytoval, zabrousil, a tak jsme hráli.

„Čau“ a úsměv“, „Čau“ a úsměv. Zařazuji jedničku a jedeme do Nového Města pod Smrkem za Pavlínkou, nedostižnou. Totiž!!! Sehnat Pavlínu, byl produkční nikoli oříšek, ale: Představte si, že máte kokosový ořech, strašnou žízeň a jste na poušti. Problém? Ano. Jenže v pátek večer, den před setkáním běhá produkční Ficek po Novém Městě a ptá se po panelácích a domech. Je upocený, nešťastný, zoufalý...

A teď už je ten sráz!

S Mirkem vstupujeme do cílené restaurace. Usedáme, objednáváme kávu, perlivou vodu a Mirek i placebo – tedy nealkoholické pivo. Již v autě jsme započali debatu o minulosti, a tak jsme pokračovali. Jen jsme každých osm sekund kontrolovali vstupní dveře. Po zhruba třiceti kontrolách se ve dveřích objevil usměvavý obličej a pod ním v ruce kytice. To jsem si teprve

uvědomil, že jsem jediný hulvát na světě. Já kytici nepřinesl. Od té chvíle nějak tak probíhala debata, ale interval kontroly dveří se snížil na tři vteřiny a sedmnáct milisekund. „Nejde. Přijde?“ běželo v hlavách tří muzikantů a ty otazníky byly nad našimi hlavami i vidět.

Nyní je čas předeslat, že jsem Ficka dost vyděsil, když jsem mu oznámil, že přijedu již tu sobotu. On milou Pavlínku ještě nesehnal. Proto v pátek večer pobíhal po Novém Městě a skenoval zvonky všech paneláků. Nakonec narazil na zvonek s povědomým jménem.

„A je tady!“ Rozšířil Ficek svůj proslulý úsměv až od zaucha po zaucho. Vstoupila jakási paní a byla mi povědomá. Jak se tak blížila, vzpomínky vystoupaly na povrch. „Je to ona!“ Omlouvám se, že jediný nevezu flóru a vylouvám se, že z Budějce by stejně zvadla. Je mi odpuštěno a dostávám pusku na tvář, kterou opětuji. Měla na nás čas jen hodinku, stejně to přetáhla, ale potkali jsme se. Trochu zamachruji, s dovolením. Pavlínka prohlásila, že: „Tebe bych nepoznala, Ficku tebe asi jo, ale Hynka jo.“

Rozhovor byl příjemný milý a jsem vděčen ‚neznámému‘ podivínovi, že toto uskutečnil. Míra, bývalý kapelník galantně doprovodil Pavlínku k nedalekému domovu a pak jsme se odebrali do Frýdlatu, kde jsem si již mohl dát pivo. Přizvali jsme i mého tatínka a začala ta jiná zábava.

„Hynku,“ praví pojednou pan neznámý, zatímco šacuje batoh, kapsy - „nemůžeš mě prozvonit? Já nemám mobil.“ A bylo po náladě. Stihl jen usrknout z piva. Telefon zvonil někde. Nezbylo, než vykročit

k autu, zaparkovanému u domu mého tatínka. Prohledali jsme automobil, ale nenapadlo nás, prozvonit. Ficek si tedy zapůjčil automobil a jel hledat do hospody. Největší problém totiž byl, že by nemohl zavolat přítelkyni, aby pro něj přijela, až toho budeme mít dost, anebo nás vyhodí z hospody. Tak se projel zpět do původní hospůdky a nic. Když asi po nějaké půlhodině zaparkoval na parkovišti ve Frýdlantu, znova, zcela zdrcen, prohledal automobil.

Do hospůdky Na Rozcestí vstupuje Ficek a má úsměv téměř okolo hlavy a v ruce placatou věc, co obsahuje telefonní číslo na taxislužbu „Přítelkyně.“ Zatímco nám Míra v teple hospůdky u chutného piva vyprávěl, původně neznámý si udělal výlet autem s budějickou espézetkou. Navrátilivši a usměvavý kolega přisedl, exnul zvětralé pivo a objednal si další.

Ano, bylo to povídání až do zavíračky. Rozešli jsme se s příslibem, že to uskutečnime znovu. Navíc mám takový hloupý nápad, že bychom třeba jen jednu píseň, jež složil Míra, zrekonstruovali a natočili si nahrávku ve studiu, a určitě najdu i kolegu, jež se chopí kamery a zvěčnime to i obrazově.

Tak se Pavlínko omlouvám, že jsem nepřinesl voňavou kytici, ale děkuji, že jsem tě po létech zase viděl. Děkuji kapelníku Míro, že jsi tenkrát tu kapelu založil, byla to škola, bylo to krásné hraní. A tobě, Milane, děkuji, že jsi nelenil a dal ses na práci produkčního bývalé kapely JACO.

Moji milí čtenáři:
Váš HyPulík

